

DE VLEESPOTTEN VAN CAIRO

MAANDAG 15 JUNI 1942

Jakob Witbooi staat nog geduldig op wisselgeld te wachten als hij hardhandig opzij wordt geduwd. Een groep Britse militairen baant zich een weg door het nauwe straatje van de bazaar. Ze zijn duidelijk aangeschoten. In het voorbijgaan grist een slungel met korporaalsstrepes een fles whisky mee uit de kraam. Jakob ziet het gebeuren – vlak voor zijn neus, zomaar, achteloos en brutaal. De marktkramer slaakt een kreet en verliest zich in een stortvloed aan Arabische verwensingen. Jakob vraagt zich af welk onheil een Egyptenaar over buitenlandse soldaten kan afroepen? Kennen mohammedanen een hel? Dat moet wel. Wat stelt een paradijs nou voor zonder de dreiging van eeuwige verdoemenis? Het een werkt niet zonder het ander. Maar deze marktkramer kan zich duidelijk niet permitteren uitsluitend te vertrouwen op goddelijke gerechtigheid. Er zijn te veel begerige ogen op zijn koopwaar gericht. Zwakte of zelfs het geringste vertoon van onverschilligheid zal als een uitnodiging worden opgevat. Hij schiet achter zijn kraam vandaan. Geschrokken steekt Jakob zijn hand in de lucht. Hé, waar blijft mijn wisselgeld! Een fractie van een seconde aarzelt de man. Dat komt hem duur te staan. Hij raakt uit balans. Zijn voet haakt achter een krat en in zijn val neemt hij manden vol vijgen, dadels en een bos struisvogelveren mee. Met zijn smetteloos witte gewaad belandt hij in een bak vruchten. Een zwerm vliegen stuift alle kanten uit en een vastgebonden geit begint nijdig te blaten. Het levert hem hoongelach op. Een machteloze afgang. Jakob is in dubio. Moet hij de man niet te hulp schieten? Hij is immers slachtoffer van een misdrijf? Of wordt van hem verwacht dat hij solidair is met de Britse wapenbroeders, ook al zijn ze nog zulke onbeschofte lummels? Op veilige afstand is het groepje blijven staan. Treiterend imiteren ze de raspende Arabi-

sche keelklanken. De whiskydief, een knul van nauwelijks twintig, steekt de fles in de lucht en brult: ‘Stuur de rekening maar naar Adolf Hitler!’

Achter hen wijkt de toeloop uiteen. Een drietal Britse officieren ver- schaft zich doorgang – één hand op de rug, in de andere een officiers- stokje stevig onder de arm geklemd. Terloops plukt de langste de fles uit de geheven hand van de korporaal, schroeft de dop los en ruikt aan de inhoud. Zijn mondhoeken krullen naar beneden. Superieure min- achting, verfijnd wapen van de Britse elite, tekent zijn gezicht. Zonder een woord geeft hij de geopende fles terug en volgt de anderen. De kor- poraal is nu gealarmeerd. Hij neemt een slok en spuugt die direct weer uit. De fles doet de ronde in een wassende golf van ongeloof en veront- waardiging. ‘Vuile oplichter! Smerige bedrieger!’ klinkt het. ‘Kame- lenneuker!’ De koopman heeft zich al teruggetrokken in de winkel achter zijn kraam.

De officieren passeren, de blik gericht op een punt oneindig ver ver- wijderd van de commotie achter hen. Jakob en zijn metgezellen, de sol- daten Jantjie Jafta en Koos Abrahams, springen in de houding en salu- eren. Net op tijd heeft Jantjie kans gezien de zojuist aangeschafte fles whisky achter zijn rug te verbergen. Zodra de officieren zijn opgelost tussen kramen en koopvolk draait hij de dop eraf en proeft. Hij sluit zijn ogen en zucht. ‘Hoeveel heb je voor die troep betaald, Jakob?’ Nog voor Jakob kan toegeven zelfs geen wisselgeld te hebben ontvangen, worstelt Koos Abrahams zich al een weg terug naar de kraam. Blazend van woede – wat denkt ie wel, die Egyptenaar!? Dat je een uitgekookte Kaapse jongen een loer kunt draaien? Sodemieter op! *Jou fokken blik- sem!* Jakob grijpt hem bij zijn uniformjas. Achter de kraam staat nu een imposante vrouw met over elkaar geslagen armen, in de ogen een blik van gewapend beton. O mijn god, een Afrikaanse mama in een slecht humeur. Wegwezen. Schuin achter haar verbergt de schaduw een mas- todont, zo te zien haar zoon. Koos grijnst. Het is dus een familiebusi- ness: ma zet de slappe thee, zoon vult de flessen, pa verkoopt ze in de kraam. Kijk, zoiets kan hij nou wel waarderen.

‘Kom op Koos, laten we ons verlies nemen,’ zegt Jakob. ‘Waarom een blauw oog en gekneusde ribben riskeren? Vanaf vier uur wordt in ie- dere bar sterke drank geschonken. Het eerste rondje is van mij.’

Koos geeft zich gewonnen. Iets te makkelijk, iets te snel. Natuurlijk heeft hij al een plan, weet Jakob: de fles zal aan de eerste de beste onnozelaar worden gesleten. Voor de dubbele prijs – uiteraard.

Het kost nogal moeite uit het labyrint van de Al Mouski-bazaar te geraken. Ze dwalen rond, achtervolgd door bendes straatschoffies. Ieder straatje vertakt zich in twee, drie stegen, soms niet meer dan een donkere passage uitlopend op een binnenplaats, dan weer een cul-de-sac vol agressieve honden. Jantjie raakt ervan overtuigd dat ze in een val zijn gelokt die ieder moment achter hun rug kan dichtklappen. Verdomme Jakob, doe iets! Hij houdt een gesluierde vrouw aan. Ze heeft een blauwe tatoeage op haar voorhoofd en ondeugende ogen. Zijn wanhopige blik beantwoordt ze met een elegant gebaar in de richting van een straatje dat hen uiteindelijk naar een verblindende explosie van zonlicht, hitte en overweldigende herrie leidt.

Behoedzaam manoeuvreren ze over smalle trottoirs. Claxonnerende auto's en vrachtwagens met knallende uitlaten scheren rakelings langs. Ertussendoor ratelen trams voorbij – van de wielen spat een vonkenregen. Boven de straatweg hangt een damp van uitlaatgassen vermengd met de stank van open riolen. De atmosfeer is zo verstikend dat Jakob nauwelijks kan ademen. Maar dat schrikt hem niet af. Niets kan hem afschrikken. Zijn ontzag voor de belangrijkste, grootste en meest mystieke stad van het Afrikaanse continent is onaantastbaar. Cairo is van een nauwelijks te bevatten enormiteit. Duizend jaar oud. Dat zijn minstens tweehonderd generaties. Een miljoen inwoners. Een getal dat zich alleen in de vorm van grassprietten of zandvlooien laat begrijpen. Kaapstad, en zeker Windhoek, zo lang het middelpunt van zijn universum, verzuipen in willekeurig welke Caïreense achterbuurt.

Vlak bij een treinstation komen ze langs een boekhandel. De etalage biedt een doorkijkje in de halfduistere winkel. Planken gevuld met rijen in leer gebonden boeken reiken tot aan het plafond – op de vloer hoge stapels drukwerk, torens van kennis, oprijzend als termietenheuvels. De boekhandelaar verschijnt in de deuropening. Met veel egards nodigt hij hen binnen. Jakob aarzelt; Koos en Jantjie willen verder. Kom op, Jakob! We gaan naar de piramides, dat hebben we afgesproken. De boekhandelaar, met een fijne neus voor klandizie, dringt

vriendelijk aan. Hij kan de heren thee aanbieden. Het is wel erg heet voor sightseeing, zo midden op de dag. In de winkel is het heerlijk koel. Jakob raakt door verlegenheid bevangen. Nooit eerder is hij in een boekhandel geweest. In Windhoek zou hij zelfs bij de etalage al zijn weggestuurd. In Kaapstad heeft hij het niet aangedurfd. Koos ziet zijn tweestrijd. Hij wenkt Jantjie mee. Zij zullen alvast gaan uitzoeken hoe je het snelst bij de piramides komt. Dan kan Jakob even rondkijken.

Binnen raakt Jakob direct overweldigd. Hij zou op zijn knieën willen zinken en God de Vader willen danken. Elk boek zou hij willen opnemen, besnuffelen en openslaan. Niet dat hij iets durft aan te raken. Het is trouwens onbegonnen werk. Honderden, misschien wel duizenden boeken staan, liggen en leunen tegen elkaar. Jaren zou het gaan kosten. Hij ziet zichzelf al als een hoogbejaarde man de winkel verlaten – de oorlog zou zonder hem gewonnen of verloren zijn. De boekhandelaar houdt een boekwerkje voor hem op. Hij prijst het aan als een nuttige aanvulling op de *Service Guide*. De speciale uitgave voor de Britse Gemeenebest-troepen in Egypte steekt uit Jakobs borstzak. ‘Onmisbare historische informatie, sir. U krijgt het voor een vriendenprijsje.’ Jakob heeft al afgerekend als zijn aandacht wordt getrokken door een handzame dunne atlas. Een *Rand McNally World Atlas*. De hoeken van de omslag zijn wat kaal. De boekhandelaar neemt ’m op en laat met zijn duim de landkaarten langswaaiëren. ‘Het is een tweedehandsje, sir. Van de echtgenote van een Amerikaanse diplomaat geweest. Speelschulden, begrijpt u?’

Voorin staat een opdracht: *For Alice – to find your wonderland. Love, George*. Jakob is in tweestrijd. Afgezien van wat vlekken en een enkel scheurtje is de atlas in goede staat. Het juiste formaat ook, hij past precies in de grootste jaszak van zijn uniform. Maar zijn magere soldij staat de aanschaf niet toe. ‘Zonder goede atlas is een mens stuurlaas,’ zegt de boekhandelaar en hij slaat een vertrouwelijke toon aan. ‘Zonder kun je zomaar verloren raken in deze gevaarlijke wereld...’

Jakob wil niet afdingen en biedt, ter compensatie van het tekort, zijn vulpen aan. De boekhandelaar schudt zijn hoofd. Hij neemt genoeg met het beschikbare geld en uit een bakje op zijn schrijftafel haalt hij een potloodje tevoorschijn. Het is niet meer dan tien centimeter lang en aan het uiteinde zit een gummetje. ‘Hiermee kunt u in de atlas uw

reis bijhouden. Mocht u er niet langer aan herinnerd willen worden, dan gumt u alles gewoon weer uit...'

Koos en Jantjie staan voor de deur te wachten. De juiste tram vinden was minder eenvoudig dan gedacht, maar net toen ze wilden opgeven liepen ze een behulpzame Arabier tegen het lijf. 'Die vent is gids van z'n beroep. Wat een toeval, niet? Hij wil ons wel naar de piramides brengen en een ritje op een kameel regelen. Alles voor een heel redelijke prijs.'

In de smoorhitte van het middaguur bekijken ze de piramides van Chefren en Mykerinos. Van een afstand zijn ze toch een stuk imposanter, meent Koos. Van dichtbij zijn ze niet meer dan een hoop ouwe stenen. Jakob wil nog graag de necropolis van Gizeh zien, maar de twee mannen hebben er genoeg van: verderop zijn de kamelen. Er staat een lange rij militairen op een ritje te wachten. Verlofgangers zonder haast. Zuchtend sluiten ze achteraan. De gids belooft iets te regelen, een van de kameeldrijvers is zijn neef. Jakob ziet ervan af. In de Kalahari sjokken die beesten ook rond. Dezelfde lodderige blik en idioot malende kaken. Wie wil daar nou op rondrijden? Thuis zou hij er niet over piekeren. Daarbij brandt het boek met de onmisbare informatie in zijn jaszak.

Aan de voet van de piramide van Cheops laat hij zich in de schaduw van een reusachtig steenblok zakken. Hij trekt zijn benen op en slaat het boek open. Het is een antropologische studie. Even is hij ontmoedigd, maar het blijkt een populaire uitgave; de artikelen zijn zelfs begrijpelijk voor een ongeschoolde geest. Met zijn rug tegen het duizenden jaren oude, door mensenhanden uitgehouwen blok leest hij over farao's, de vervloekte zwarte zoon van Noah en de eerste geschiedkundige aller mensen. Herodotus heeft, net als de Griekse filosoof Aristoteles, uit eigen waarneming over Egypte en de piramides geschreven. De tekst van het laatste artikel neemt Jakob mee naar huis. Hij sluit zijn ogen en vertelt zijn vader wat hij zojuist heeft gelezen: Weet u dada, dat ooit de eerste mens geboren werd uit een Afrikaanse Eva? Aan het begin der tijden leefde ze ergens tussen Oeganda en Congo in een met

sneeuw bedekt gebergte waarvan het smeltwater de belangrijkste bron vormt van de rivier de Nijl. Haar afstammelingen hebben zich over heel Afrika verspreid en uiteindelijk over de hele planeet. Ook wij, afstammelingen van de Khoikhoi, zijn haar kinderen, net als de volkeren van de farao's...

Het boek is van zijn schoot gegleden. De woestijnwind krult de bladzijden. Jantjie schudt hem bij de schouder. Hé boetie! Wakker worden! We moeten gaan. Het kameelritje was, na ellenlang wachten, teleurstellend kort geweest. Koos heeft de gids betaald met de fles whisky uit de bazaar. Ze willen er liever meteen vandoor. Verderop, bij de tempel van de Grote Sfinx, kunnen ze zich laten fotograferen op een kameel, behangen met Perzische kleden, tegen de achtergrond van een piramide. Mooi idee toch? Dan weten ze thuis meteen dat ze zich geen zorgen hoeven te maken – dat die oorlog best meevalt. Jakob komt overeind. Hij vraagt zich af of zo'n foto wel een geruststelling zal zijn. Hij betwijfelt het. De ouderen in Namaqualand herinneren zich nog goed hoe ook soldaten van het Duitse koloniale leger zich op kamelen lieten fotograferen. *Für die Verwandter zu Hause*. Daarna staken ze de dorpen in brand en vermoordden een groot deel van de inwoners. Maar hij wil Jantjies dag niet bederven.

Nadat ze zich ieder afzonderlijk op een kameel hebben laten fotograferen en één keer gezamenlijk, stelt hij voor om tot slot de kolossale Ramses II te gaan bekijken en de graven van de Heilige Stieren. Dat is dan echt het laatste. Maar de twee hebben een beter plan. Ze willen naar de dierentuin. Een stel Canadezen heeft hun bezworen dat daar dieren te bezichtigen zijn, zo eigenaardig en zeldzaam dat niemand ze ooit in het wild heeft gezien. De studio van de fotograaf is er trouwens om de hoek. Kunnen ze de foto's meteen ophalen.

Terwijl Koos en Jantjie toegang betalen voor wat wel de schuwste dieren ter wereld moeten zijn, blijft Jakob achter op een bankje in een naastgelegen schaduwrijk park en begint aan een brief die hij nog voor vertrek uit Cairo wil posten.

Mijn lieve vader, ingesloten vindt u een foto van mijzelf voor de piramides van Gizeh. De piramides beschrijven is onbegonnen werk. Als ik weer thuis ben kunt u erover lezen in een boek dat ik hier heb aangeschaft. De winkelier zei dat dat me zou interesseren. En dat klopt. Het stemt tot nadenken. Wist u

dat veel farao's zonen van Cham waren en daarmee kleinzonen van Noah? Ze hadden een donkere huid omdat het Afrikanen waren zoals wij. Maar westerse historici weigeren te geloven dat er farao's van Afrikaanse oorsprong waren. Ze achten het uitgesloten dat de monumentale piramides door zwarten gebouwd kunnen zijn. Sinds kort klinken er echter Afrikaanse stemmen die dat tegenspreken. Ze stellen dat deze Europeanen niet willen accepteren dat zwarte Egyptenaren niet alleen architectuur, technologie en kunst hebben voortgebracht, maar ook over een eigen schrijfsysteem, belangrijke wetenschap en een wijze godsdienst beschikten. Omdat de historicus Herodotus en de filosoof Aristoteles uit eigen waarneming hebben bericht over de donkere huidskleur van de farao's, zijn de Europeanen inmiddels wel gedwongen hun opvattingen bij te stellen. Nu verkondigen ze dat alle grote presentaties van de Afrikaanse volkeren te danken zijn aan een subgroep van het Kaukasische ras – Europeanen die ooit naar Afrika migreerden en alle kennis van de beschaving op het inferieure zwarte ras hebben overgebracht. Anders zijn de piramides niet te verklaren...

Er schuift iemand zijn schaduw binnen. Een bedelaar zonder benen duwt zichzelf dichterbij. Met gebogen hoofd houdt hij zijn hand op. Jakob legt zijn vulpen neer en vist wat losse munten uit zijn borstzak.

Voor hij zich weer aan zijn brief kan wijden, komen Koos en Jantjie het park in lopen. Nou ja zeg, Canadezen kun je ook al niet vertrouwen. Ze zijn in de maling genomen. Alleen wat suffe olifanten, een slaperige leeuw en slangen, veel slangen, niks bijzonders. Wel hebben ze de foto's opgehaald. Die zijn tenminste gelukt. Jantjie houdt ze op en lacht. Kijk ons 'ns! Knappe kerels in uniform. Daar zullen ze thuis van opkijken. Koos tikt op zijn horloge: het loopt tegen vieren. 'Schiet op, Jakob, maak die brief later maar af. Zo'n kans krijgen we nooit meer. Jongens van het Derde Veldregiment hebben me verteld dat het uitgaansleven hier geweldig is. Cairo is het Parijs van het Midden-Oosten. Stel je voor.' Jakob wil iets opmerken. 'Ja ja, ik weet het,' zegt Koos snel. 'Die vergelijking slaat nergens op zolang je niet in Parijs bent geweest.' Jakob glimlacht. Hij steekt de brief in zijn borstzak. Ze hebben geluk. Achter op een ezelwagen kunnen ze meeliften naar de binnenstad.

Een aanbevolen excursie in de *Service Guide* leidt hen langs het fameuze Shepherd's Hotel. De gevel is een fraai voorbeeld van de klassieke koloniale bouwstijl. Bij de ingang stappen modieus geklede

heren en dames met bontmantels nonchalant over de schouders uit peperdure auto's. De portiers en piccolo's schieten dienstwillig toe. 'Hier op het terras wordt de oorlog bedisseld, jongens.' Koos heeft het van een Australiër gehoord. 'Ambassadeurs, Amerikaanse zakenlui, oorlogscorrespondenten, spionnen en weet ik wat voor volk beslissen hier over ons lot.' Ach, niks dan geruchten, meent Jakob, verhaaltjes van lui die zelf niet naar binnen mogen. Een stel kruiers, diepzwarte Nubiërs, wuift hen weg: oprotten boys, verboden terrein. Jan Soldaat is hier niet welkom.

Verderop, bij het eveneens beroemde koffiehuis Groppi, nemen ze van enige afstand de boel in ogeschouw. Er gaan wel degelijk militairen van lagere rang naar binnen. In ieder geval geen officieren. Als er ook een groepje Indiërs en Sikhs zonder problemen toegang krijgt, trekken ze hun uniformjas recht, slaan het stof van de korte broek, halen hun kniekousen op en wrijven nog snel een zakdoek over hun schoenneuzen. Ze wagen het erop.

Op een binnenplaats, in de koele schaduw van palmbomen, speelt een pianist een bekend nummer. Jakob probeert zich de titel te herinneren. Jantjie neuriet. Zijn hand tikt ritmisch tegen zijn dijbeen. Over een dansvloer schuifelen landmacht kaki en pilotenblauw met Europese dames – zelfs Zuid-Afrikaanse vrouwelijke militairen in elegante, nauwsluitende uniformen met sjaaltjes rond de hals. Ze dragen nylons en hoge hakken. Godinnen met glanzende kuit en uitdagend korte kapsels. Onaanraakbaar. Ze zweven in de armen van hun danspartners: Canadezen, Britten en Nieuw-Zeelanders met frisse blonde kuiven. Ze houden de jonge vrouwen dicht tegen zich aan, hand rond de taille, een licht geopende mond vlak bij de ranke hals. De zachte pianoklanken ruisen als een beek. Jakob voelt zijn hartslag versnellen. Zal dit beloftevolle geschuifel leiden tot een afspraak? Een afspraak die de inleiding blijkt van een nacht vol intimiteit, omhelzingen, het zachte schuren van een lichaam tegen het jouwe...

Koos kijkt om zich heen en stoot Jakob met zijn elleboog aan. Waar zijn die Indiërs en Sikhs gebleven? Hier bij de dansvloer zijn ze in ieder geval niet. Koos draait zich al om en trekt Jantjie met zich mee. Kom op, wegwezen. Zei ik het niet? We hebben hier niks te zoeken...

De avond ervoor zijn ze met afgedekte koplampen een westelijke buitenwijk van Cairo binnengereden. Jakob had zijn stofbril moeten schoonvegen voor hij in het bleke maanlicht de eerste huizen kon onderscheiden. Door kieren van ramen en deuren ontsnapten strepen licht aan de verplichte verduistering. Maar pas nadat hij het stof uit zijn neusgaten had gesnoten, bereikte hem de bedwelmende geur waarover hem was verteld. Jasmijn – het parfum van de stad, zwoel van belofte.

Ze hadden een lange, uitputtende en niet-ongevaarlijke reis achter de rug; vele honderden kilometers door kale woestijn. Hun haast werd bepaald door een dwingende urgentie. Al wekenlang wordt het garnizoen in fort Tobroek ingesloten door het Duitse Afrikakorps. Een verlossing is nog lang niet in zicht. De bevelvoerende Duitse generaal Rommel heeft de weinig geruststellende reputatie geniaal te zijn – tot dusverre is het tegendeel niet bewezen. In november '41 had Rommel de geallieerde legers bij Sidi Rezegh een vernietigende slag weten toe te brengen. Tienduizenden doden. Het Zuid-Afrikaanse leger verloor er zijn gehele Vijfde Infanterie Brigade. Met als gevolg dat de Zuid-Afrikaanse generaal-majoor Klopper gedwongen was zich met zijn Tweede Infanterie Divisie, samen met Britse, Australische en Indiase troepen, terug te trekken binnen een zwaarbewaakte verdedigingslinie rond de havenstad Tobroek. Op 6 juni, iets meer dan een week geleden, werd de linie onverwachts aangevallen bij Bir Hakeim. Ditmaal waren het Vrije Fransen en een bataljon Palestijnen die slag leverden met het Duitse Afrikakorps. Met een aan krankzinnigheid grenzende dapperheid verdedigden ze de zuidelijke pijler. Vier dagen hielden ze het vol. Zelfs toen de Duitsers de stelling al binnendrongen gaven ze niet op. Ze lieten het tot man-tegen-mangevechten komen en die zie je zelden meer in moderne oorlogen, wisten de meer ervaren militairen te vertellen. Maar vierentwintig uur later viel Bir Hakeim alsnog, en de Vrije Fransen en Palestijnen die het overleefd hadden, trokken zich dwars door de woestijn terug in de richting van Tobroek. Een paar dagen geleden bereikten de eersten Jakobs stelling. Een Senegalees, mitrailleur in het Vrije Fransen-leger en op doortocht naar Benghazi, had hem erover

verteld. Zijn broer was voor zijn ogen neergeschoten. Dorpsgenoten en twee neven waren met bajonetten afgeslacht. Het was de man aan te zien dat er niet voldoende tranen in de wereld bestaan voor zoveel verdriet. Jakob wist niet wat te zeggen. Hij durfde zich niet te wagen aan gewichtige woorden over het heilige doel dat werd gediend met de offers die de Afrikaanse broeders hadden gebracht. Dus zweeg hij.

De volgende ochtend kon niet langer worden genegeerd dat ook Tobroek langzaam in een wurggreep werd genomen. Hoog tijd om alarm te slaan in het geallieerde hoofdkwartier in Cairo. Er moest dringend een koerier worden gestuurd – een ervaren koerier.

Korporaal Moritz Rabinowitz, radio-operateur bij het Tweede Zuid-Afrikaanse Luchtafweer Regiment, had zich al bewezen als een betrouwbare koerier. Zodoende twijfelde niemand aan zijn gelijk toen hij liet weten deze tocht niet zonder hulp te kunnen maken. Zonder sergeant Jakob Witbooi van het Cape Corps was het onverantwoord. ‘Hij is de enige echte woestijnrat die ik ken, *sir*,’ had hij de zaak bepleit bij zijn officier. ‘Geboren en getogen in de Kalahari. Niemand kent de dodelijke combinatie Harley Davidson en woestijnzand beter dan hij.’ Rabinowitz durfde hoog op te geven over Witboois kwaliteiten zonder de tocht, tevens een begeerd uitje, voor zichzelf in gevaar te brengen. Het was nu eenmaal uitgesloten dat Witbooi in z’n eentje naar Cairo mocht.

Jakob had de kans met Rabinowitz op pad te gaan met beide handen aangegrepen. Tijdens een eerdere gezamenlijke trip was er een warme vriendschap gegroeid. Omdat ook Jakob begreep, gegeven de situatie, welk een sterke zaak ze hadden, raadde hij op zijn beurt af zonder soldaat Jantjie Jafta door de woestijn te trekken. Niemand beschikte over een beter ontwikkelde neus voor water. Van grote afstand kon Jafta water ruiken, zelfs de geheime en nog door niemand ontdekte bronnen van de bedoeïenenstammen. Jakob kon het weten, Jantjie was een volle neef van moederskant en daar zat die neus in de familie. Jantjie, ook niet gek, schudde direct het hoofd: op motoren door de woestijn? Zonder reserveonderdelen? Vergeet het maar. Onmogelijk. Alleen als je een eersteklas monteur bij je hebt, iemand die handig én inventief is – bijvoorbeeld iemand als soldaat Koos Abrahams uit Kaapstad.

Op twee motoren, Jafta achterop bij Rabinowitz en Abrahams bij Witbooi, namen ze de weg langs de kust, de enige nog veilige corridor.